

ԱՐԻՆԵՐՆԵՎՈՂ

ԱՐԻՆԵՐՆԵՎՈՂ ԲՍԱ ՀԱՄԵԱՆ Ի

Այն, երնէկ թէ կեանքիս գնով
Ազաւ լինին մէծ-մի օր:
Ազաւ, վաղրի եղնիկի հետ
Ընկնեմ մէնակ սար ու ձոր...

Վառ արեւի շողքը ոսկի
Կսկում խմեմ ու ծծեմ:
Անուշ երգով սիրոյս բանամ
Լալ ու լողնուր երկնի շէմ:

Զառ ու զարբար ծաղկանց վրան
Լուռ ծմակի խորքն ընկնեմ:
Զան, աղբուր ջան, քեզ հետ սրտանց
Գրկեմ ծառերն, արդառեմ...

1897 թ. մարտ, Երևան:

Կսկում=ուժով, թափով, խիստ:—Լալ ու լազուր=կարմիր ու կապուրտ:—Զառ ու զարբար=ոսկէ ու կանաչապարտ:—Ծմակ=անորառի առնախոր ու լուռ տեղը. անալոգիալով կոչուած են ծմակ հաս ձորերի հով, անարև թաքնած տեղերը: